

Jana Rečková

DŘÍMOTA

Jana Rečková

**DŘÍ
MOT
TA**

Vydalo nakladatelství Jan Jandourek – Tartaros, Proutěná 425, 149 00 Praha 4, tartaros@email.cz – www.tartaros.cz, v roce 2008 jako svou 4. publikaci. Vydání první. Jazyková redakce Tereza Langová. Obálka, grafická úprava a sazba studio Lacerta (www.sazba.cz). Vytiskl PBTisk, Příbram.

© Jana Rečková, 2008

ISBN 978-80-903720-3-0

Před začátkem

Černé brýle nebyly v módě, ale stejně si je musela vzít. Bylo jasné ráno a toho monoklu by si všimli úplně všichni v autobuse i na převozní lodi. Jednou muselo dojít i na tohle, povzdechla si smířeně, chystalo se to už dlouho. Ten šílený chlap slídlil po bytě a hledal každé smítko prachu, kontroloval, jestli je prádlo přesně zarovnané do hraniček jako na vojně, nádobí a přibory naskládané podle popisu na zásuvkách, a nejspíš litoval, že neumí spočítat kalorie v jídle – i ty by musely nachlup sedět. Nikdy nebyla dost dobrá, takže následovaly nadávky a tresty. Pokuty, které pravidelně pohltily celou její výplatu. Většinou ještě zůstala dlužná.

Ženská stejně všechno rozhází. Nikdy mu nedokázala říct, že v téhle rodině rozhazuje jedině on, za chlast, za cigarety, za drahé časopisy s hambatými obrázky. Stejně by štěkl, ať se nediví, když má doma takovou tlustou krávu. Věděla, že není tlustá, ale hrbí se a krčí, aby byla co nejmenší – jenže to nefungovalo. V tom malém bytě ji vždycky našel.

Správněj chlap přijde domů a nejdřív ze všeho vyfackuje ženskou. Zaručeně něco provedla. Další oblíbený slogan. Neměla čas něco provádět, chodila do práce stejně jako on, jenže nemělo smysl bránit se; čím pravdivější námitka, tím větší zlost. Nenávist, konečně to pojmenovala. Muse-la v tom být nenávist, i když netušila, jak k tomu nadělení došlo, a po té ráně včera večer jí vykvetla kromě jiskřiček před očima a červenočerného monoklu taky ona, jedovatina, v ní uvnitř.

Vždycky se pokoušela být dobrou křesťankou, ale nějak se jí to nedařilo, asi že neměla tu kápi z bílé látky, která se

na sochách v kostele tak krásně skládá do ladných záhybů, a kromě toho byla tak hloupá (blbá kráva!), že si u zpovědi nedokázala vzpomenout, jaké hříchy spáchala. Panu faráři lezla na nervy, a poslední dobou jí připadalo, že ruší všechny věřící, jen vejde do kostela. Za nocí, kdy nespala, ji napadaly strašné myšlenky o prokletí, o zlu, které v sobě má a které by bylo potřeba zabít.

Jednou se už odhodlala, řízla se do zápěstí, ale ucukla před tou bolestí, nedotáhla řez do konce. Potom za trest vydrhla koupelnu a záchod a říkala si, že jestli do té mělké řezné rány chytne nějakou infekci a umře na sepsi, bude to jenom spravedlivé. To všechno byly hříchy. Pravděpodobně.

Černé brýle nebyly v módě, ale musela se přece nějak maskovat, ne?

V práci za trest přepisovala všechno dvakrát a modlila se, aby ji při tom šéf nepřistihl. Trochu jí to pomáhalo, připadalo jí, že únavou deptá to zlo v sobě, jenže pak neodvedla dost práce a bylo hůř, už nevěděla, jak ještě se má potrestat, a nedávno se ke vší mizérii přidal ještě pocit, že ty katastrofy po celém světě, záplavy, tornáda, sucha, zemětřesení i hromadné havárie souvisejí s tím, že jí někdo zabránil v dokončení trestu. Zlo nebylo dost unavené.

„Už zase?“ Šéf stál za ní a zlostí prskal; ten poprskaný papír bude muset taky přepsat. „Kam jste sakra dala ty první papíry?“

Neřekla nic, ale neubránila se pohybu brady směrem ke skartovačce. Snažila se neslyšet, jak na ni řve. Když to s ní začalo, tvářil se soucitně a trochu poplašeně, ale dlouho nevydržel. Pak ji posílal k psychiatrovi, jenže to by bylo k ničemu, psychiatr není vymítač. Snažil se jí hlídat, bránil jí

v trestech, a tím vlastně nepřímo pomáhal zlu, pomáhal pohromám, zkáze světa...

Otočil si ji se židlí k sobě. „Chtěl jsem vám pomoci,“ řekl a najednou neřval. „Bývala jste skvělá sekretářka, ale takhle to už nejde dál. Půjdete se léčit?“

Bála se ho, jenomže když on ji nenechal zachraňovat svět... Zakroutila hlavou, promluvit by nedokázala. Kdysi se mu pokoušela vysvětlit, o co jde, ale šéfové nikdy neposlouchají – od toho jsou taky šéfové.

„Tak vám dám výpověď. Odborům to zdůvodním, žádný strach.“

Strach. Byl s ní pořád, co pamatovala. Žádný strach? To už by z ní asi nic nezbylo. Šéf dobře věděl, že na odbory ani nepomyslela. Nikdo by se jí nezastal. Všichni si myslí, že bez ní by bylo na světě líp. Jako ten doktor tehdy po potratu (manžel nechtěl děti – s takovou babou bláznivou? Ani ze srandy!), jak ji strašil vykrváčením, infekcí, trombózou a kdovíčím ještě. Lidé ji rádi strašili už od malička, pamatovala si, jak ji rodiče schválně posílali do sklepa, protože tam šílela hrůzou. Možná to dělali správně, možná už tehdy věděli, že ji musí pořád trestat a trestat.

„Mazejte na loď. Doufám, že se s vámi potopí!“ Zasmál se. Lidem býval její strach k smíchu a někdy je za to nenáviděla – ale na to neměla právo. Směla nenávidět jenom sama sebe. Loď se nepotopí, to by bylo moc lehké.

Klopýtala přes staveniště s poházenými dřevěnými paletami, odhozenými dráty, skružemi, hromadami hlíny, písku a kamení – všechno připravené ingredience budoucího dokonalého sídliště na ostrově, kde bude báječný klid, kam se určitě nastěhují samí skvělí, krásní lidé. Tak ráda by je nenáviděla, ale na to neměla právo. Vůbec žádné právo.

Obcházela naskládané panely, překračovala kolejnice jeřábů, vyhýbala se prefabrikovaným kancelářím. Ještěže jí nepřikázal, aby dala výpověď sama. Nebo by jí mohl nařídit, aby si ji sama poslala z nejbližší pošty za svoje peníze, a nevěřil by, že žádné nemá, protože všechno vydala za domácí pokuty. Nikdo jí nevěřil.

Zakopla, vrazila ramenem a hlavou do lešení. Zůstala stát, čekala, až se ztratí ty jiskřičky. Byly jí povědomé, kamarádily s ní od včerejška, objevovaly se a mizely samy od sebe a to jejich kroužení jí vždycky roztočilo hlavu a žaludek.

„Kam čumíš, krávo blbá!“ zařval na ni chlap v montérkách.

Bála se jich, těch chlapů v montérkách; připadali jí pořad opilí nebo zfetovaní a mluvili s divným přízvukem. Jako by nikdy nestačili vystřízlivět a nestačili si ani vzpomenout, jak se správně mluví. Zbývaly jim jenom hrubé a sprosté výrazy.

„Tak brzo, a už je sjetá!“ zachechtal se někdo za ní.

Otočila se, ale viděla místo jednoho dva. Uhnula, zdálo se jí, že se na ni napřahuje. Napřahují. Zase do něčeho vrazila. Bolelo to, možná si něco zlomila. Stejně tomu nikdo neuvěří. Doktor řekne, že tu zlomeninu simuluje, ale vysvětlí jí, že může dostat tukovou embolií, kdysi o tom četla... Byla ideální oběť pro každého, kdo si chce odreagovat mindrák. Ideální fackovací panák. Věděla to, a stejně jim věřila, když ji strašili.

„Ty nám tady budeš bourat lešení, ty krávo?“ Chlap v montérkách zuřil. Hmátl po ní, zase uhnula, chtěla se promýknout kolem těch dvou za sebou, ale ztrácela rovnováhu a přehled, kdosi ji chytil, teď už se chechtali všichni,

špinavých chlapů přibývalo, někdo ji škrtil, zaleskl se nůž, někdo ji bodl, tomu nikdo neuvěří, pak další, bodali pořád dál, i když už to bylo zbytečné. Nemohla jim to ale říct, protože byla mrtvá.

Hlouček se rozestoupil, muži se nechápavě mračili. Pár jich bylo přiovilých, jasně, poránu to přece chutná nejlíp, ale žádný z nich nebyl namol. Někdo se k té ženské sehnul, zatřásl jí ramenem. „Vstávat, dámo!“ Ale dáma nevstávala. Nehýbala se, jen tam tak ležela, celému světu pro zlost.

Později všichni shodně vypověděli, že se jí ani nedotkli. Policie si pochopitelně přála pitvu, ale převozní prám s tělem se potopil. Nikdo nikdy nepřišel na to, proč. Tělo samozřejmě nenašli.

Ještě o něco později se jistý čerstvý vdovec vykoupal, učesal a vydal se do Městečka hledat nějakou plachou, ne moc hezkou, která bude vděčná, že si jí vůbec někdo všiml. Kdyby slušně vydělávala, mohl by si jednou koupit byt v tom novém sídlišti na ostrově...

Po dvaceti letech

Starý muž psal dopisy a pro sebe si přitom pokyvoval. Nebylo to příliš znát; hlava se mu nad klávesnicí starého počítače třásla a pokyvování jako by do toho pohybu bylo plynule zakomponováno. V podstatě se chystal spáchat zločin.

Nebylo to pro něj nic nového, jeho život se prakticky skládal z podvodů, z nichž některé dodnes považoval za velmi chytré, a co bylo hlavní, nikdo mu na ně nepřišel. Virtualita peněz, říkával tomu kdysi. Máte v bance peníze, které tam vlastně nejsou. Platíte penězi bez existence samotných peněz. A nikomu to už nepřijde divné. Jak zjistíte, že vaše vir-

tuální peníze někdo ukradl? Za normálních okolností nijak. Jsou to jen čísla, která mohou lhát, a úplně snadno; čísla se také snadno přesouvají z jedné banky do druhé, z jednoho konta na druhé, nemluvě o tom, jaká kouzla se dají provádět s úroky. Kdekdo to ví, kdekdo to zkouší, někoho přistihnou. A jiný zase nesmírně zbohatne, místo co by trávil celá staletí ve vězení. Ano, v jeho případě by to nejspíš byla celá staletí.

Podrbal se na hlavě; opatrně, vlasy mu hodně zřídly a transplantaci si nemohl dovolit, ne že by na ni neměl – klidně by si mohl pořídit transplantovanou srst po celém těle, kdyby šlo jen o peníze. Ta potíž vězela v tom, že byl mrtvý.

Musel. Šli po něm, a tvrdě. Tihle lidé, kdysi společníci, někteří dokonce přátelé, odhodlaní oživit smrtelně nebezpečný projekt, který on sám pomocí právníků a jejich pokroucených paragrafů držel tolik let u ledu, se ho úporně snažili odstranit z cesty. Ty nehody, jež ho poslední dobou tak úporně pronásledovaly... Opilí řidiči, kteří se snažili ho srazit, když šel pěšky po ulici, porouchané výtahy, záměny léků, které užíval, nefungující brzdy v jeho vlastním autě, květináč padající z okna v osmém patře přímo na něj, živá vosy v jeho limonádě, kterou zahlédl jen díky tomu, že si náhodou zrovna nasadil brýle, lavina v místě, kde nikdy žádné nebezpečí nehrozilo, a v období, kdy vlastně žádné laviny padat neměly... Náhody?

Někdo strašně, strašně moc chtěl jeho společnost, jeho podíl. Nešlo o podstatnou část jeho majetku. Kdyby šlo jen o majetek, klidně by jim ostrov mohl dát celý... Ale ne, spíš neklidně. Neklidný byl trvale. Unavovalo ho to věčné pronásledování. Uvědomoval si, že přirozený strach u něj dávno

přerostl v chorobu a přirozená opatrnost se změnila v paranoiu. Takhle nemohl dál žít, a proto zemřel.

Všichni se divili, jak málo toho po sobě zanechal, ale nejméně jeden dědic byl náramně spokojen. Vzdálený příbuzný, křivák s pár usmolenými podvůdky na kontě, zbabělec, který nikdy neměl úroveň. Bude se divit, co mu tohle dědictví přinese.

Mrtvý muž se zahleděl oknem na kruhové jezero a ostrov. Z přízemního domku správce pomocného komplexu neměl příliš dobrý výhled, ale nepotřeboval ho. Tenhle kraj znal z paměti i poslepu. Jezero i ostrov se staly součástí jeho života a převážily jeho bilanci na stranu neúspěchu.

Zamžoural na monitor a překvapilo ho, co napsal. Potřásl hlavou, což – stejně jako předchozí pokyvování – nebylo poznat. Ta část jeho osobnosti, která by chtěla všechny a všechno zachránit, ho opět zaskočila. Tahle část, jakýsi zbytek člověka, jímž býval, právě v dopise oslovila muže, s nímž se nikdy nesešel, jen o něm slyšel.

Vždycky pozná, když se mu lže. Někdy to vypadá, jako by četl myšlenky. Když seš fakt nemocnej, nevzdá to a jede jak buldozer, šéf nešéf, a nakonec pomůže. Vždycky.

Tohle prosím prohlásil chlapík z bandy kriminálníků v podmínce, najatých na úklid ostrova. Řekl toho ještě mnohem víc a ostatní ho napjatě poslouchali, jako děti když se jim vypráví pohádka. Zmlkl, až když si všiml, že poslouchá ještě někdo, i když starý správce celou dobu dělal nahluchlého. Mohla to být pohádka, ale zatraceně zajímavá. Navíc si ji mohl celkem pohodlně ověřit, a – světe, div se – možná to nebyla úplná blbost.

Ano, třeba bychom mohli něco zachránit. Někoho, kdo to už dvacet let moc a moc potřebuje. A možná i nějaké lidi.

Věděl, totiž tahle jeho část věděla, že do toho půjde a že na to pravděpodobně dojde. Skoro jistě. Bude totiž tam, na ostrově, kde se všechno vyřeší. Na konečném řešení se ovšem bude podílet i jeho druhá část, druhá osobnost, vychtralá a cynická, pro kterou účel světí prostředky, i kdyby ty prostředky zahrnovaly nějaký menší masakr.

Ale co, namítlo lepší já, v konečném efektu jde zase o záchranu, o záchranu budoucích obětí – které se nikdy nedovědí, že se měly stát oběťmi, protože se do těch prokletých domů na prokletém ostrově nikdy nebudou moci nastěhovat.

Zamnul si ruce. Banka nikdy neuvolní peníze na opravy a zprovoznění celého ostrovního sídliště bez testu. Ovšem test musí selhat zcela průkazně, aby i tomu nejtupějšímu bankéři došly souvislosti... Zcela průkazně.

Jeho horší já začalo psát další dopis, tentokrát osobě, kterou znal a která mu v posledních pár letech opakovaně – a účinně – odstranila z cesty pár překážek. Teď, po své oficiálně potvrzené smrti, se na ni obracel jako někdo jiný, ale jedno zůstávalo beze změny: totiž jeho ochota a schopnost za dobré služby dobře zaplatit. Vážená slečno Emilie...

U kanceláři – 1

S kanceláři byl pan Alan spokojen. Byla fakt luxusní, i když možná ne zrovna stylová, ale každopádně z ní dýchalo bohatství. Peníze a moc, každý to musí vidět na první pohled. A komu by první pohled nestačil, ať se jen koukne na sekretářku.

Spokojeně se usadil do křesílka za stůl, zavrtěl se, aby se ujistil, že je pohodlné při každé poloze, při sezení vzpří-

meném čili pracovním i ledabylém, relaxačním. Zamnul si ruce, než je položil na zapuštěnou klávesnici s průhlednými klávesami, která na tmavé stolní desce působila jako okénko do jiného světa (těch skřítků, kteří rychlostí blesku přenášejí pokyny do elegantně ploché krabice počítače, na kterou má tenhle na zakázku vyrobený stůl speciální zásuvku). Zvedl oči k plochému monitoru, tak velkému, že se mu prakticky nevešel do zorného pole. Nevadí, ale dojem to udělá.

V místnosti bylo spousta světla; tenhle dvacetipatrový dům měl celou přední část, hledící k jezeru, ze skla – tedy z materiálu, který vypadal jako sklo a čert ví, jaké měl složení; každopádně okno nebylo ani tak oknem, jako skleněnou stěnou. Úžasný výhled. Ještě si na něj nezvykl, a kdykoli se podíval na ostrov, jenž mu ležel u nohou, nemohl uvěřit, že právě on zdědil něco, oč se dvacet let boxovali zasloužilí členové Urbachovy společnosti. Totiž, převážnou část. Podstatnou část.

Protáhl se, zazubil se na sekretářku. „To byl úžasný reklamní tah,“ prohlásil. „Televize je holt televize... Teď budeme muset zájemce odmítat!“

Jeho skvělá slečna sekretářka považovala pokyn ke konverzaci také za pokyn k usednutí. I ona měla u svého stolu pohodlné křesílko a uměla si do něj sednout způsobe a vychovaně – kolena u sebe, bérce rovnoběžně, kotníky lehce ke straně, pozor, oba k té samé, vysoké podpatky jako by neexistovaly, jako by se cítila naprosto uvolněně.

„Nezapomínejte na místní lidi, šéfe,“ pravila starostlivě. Tenhle hlas se jí skutečně podařil, musela se v duchu pochválit. Měla v zásobě hlasů víc, ale některé jí prostě šly. Parádně. „Naši zájemci budou projíždět Městečkem,“ po-

kračovala, „většina si tam zajde do bufetu nebo do hospody a pak už stačí, aby se dali s někým do řeči.“

„Už je to přes dvacet let, kdo by si to pamatoval!“ namítl pan Alan.

„Lidi milujou záhady,“ vysvětlila mu trpělivě. „A katastrofy taky. Každý o tom bude vykládat, a s jakou chutí! Vsadím se, že polovina zájemců uteče, jen co si tu pověst poslechnou.“

Založil si ruce za hlavu, v duchu počítal. Na monitor se ani nepodívá, natož aby ten zatracený počítač vůbec zapnul, myslela si sekretářka. Buran jeden.

„Předběžně se nám přihlásilo osm set zájemců,“ promluvil pan Alan. „Většinou jsou to rodiny. Polovina bude bohatě stačit, do těch čtyř fungujících domů se zase tolik lidí nevejde.“

Povzdechla si. Amatéri jí odjakživa lezli na nervy, jenomže tuhle záležitost musela dotáhnout do konce. „Jistě, jde přece o experiment,“ kývla zdrženlivě. „Kdo vydrží, pět let neplatí nájem... Bezva nápad. Nás ovšem víc zajímají ti, co si byty normálně koupili. Ty ostatní byty. Prostě platící zákazníci, opatrní na sebe i na svoje peníze.“

Pan Alan se zvedl. Židle nezaskřípala, ale vydala podezřelý pneumatický zvuk. Zamračil se. Za ty prachy by sakra měla být potichu, ne sténat jako krám z výprodeje. To už bych si mohl rovnou pořídit prdlavý polštářek. Umínil si, že v přítomnosti zákazníků raději nebude vstávat. Přistoupil k oknu, překonal kratičkový okamžik závratí z čirého nezvyku. Po kruhovém jezeře hluboko pod ním se plavil starý šíf, ten tedy byl z výprodeje, ale hezky ho natřeli naveselo, takže to působilo jako záměr.

„Ten prám je docela skladný, už převezli skoro všechny zásoby,“ poznamenal.

Slečna sekretářka se nepatrně nasupila, ale její hlas zůstal medový. „Nechcete o tom mluvit? Já to Společnosti vykládat nebudu. Jedeme v tom přece oba.“

Neklidně si zamnul ruce. Kdovíproč si vybavil pár svých nepodařených obchůdků a podvůdků. Kdovíproč pomyslel na dlouhý pád z dvacátého poschodí. Otrásl se. Ne, tentokrát to vyjde.

„Prostě jsme prodej trochu urychlili. Nic na tom není, až proběhne test, dáme opravit všechny domy, naženeme tam instalatéry a elektrikáře a vůbec, a za další měsíc budou všichni klienti bydlet. Stejně jsou to slušné ceny, ne?“ Předstíral sebejistotu. Není to špatný plán, ujišťoval sám sebe. Člověk myslí na zadní vrátka, no ne? Kdyby se něco po... kazilo, vždycky můžeme vypadnout se spoustou peněz v kapse.

Sekretářka se zatvářila potutelně. „A já myslela, že vybíráme jen zálohy.“ Přimhouřila jedno oko, vzápětí si ale nasadila výraz učiněného neviňátka.

Pan Alan jí věnoval jeden ze svých zubatých úsměvů. Její reakce ho povzbudila. „No, cena je na konci vždycky o něco vyšší, než byl původní odhad,“ pravil vychytrale.

Vrátila mu úsměv, ale na rozdíl od toho jeho nevalného zboží úsměv prvotřídní kvality, však ho nacvičovala celá léta. „Jasně, šéfe.“ A dodala: „Teď ještě potřebujeme najít ochotného prodavače do krámu. Měl by to být někdo z testovací skupiny...“

Přešel si rukou po bradě. No ano, tohle byl takový drobný problém... „Zaměstnancům nemůžeme zatajit, že přívoz hned druhý den přestane fungovat,“ řekl. „A jakmile se to dozvědí, začnou se ptát.“

„Já bych řekla, že to klidně můžeme zatajit,“ odporovala mu. „Kdyby jim někdo z Městečka něco navykládal, mohli

by na poslední chvíli zdrhnout...“ Urovnala si zářivě plavé vlasy nad ušima, náušnice jí při té příležitosti zacinkaly. Kdyby pan Alan nebyl takový buran a amatér, nemohlo by mu ujít, že i ten cinkot zní zatraceně vypočítavě. „Ale mám dobrou zprávu,“ dodala vesele. „Moje agentka sehnala údržbáře.“

„Výborně!“ Její šéf si viditelně oddechl. „Necukal se, že má bydlet na ostrově?“

Pohrdavě mávla rukou. „Ten se nemá čeho bát, podle všeho už je jednou nohou v hrobě. Důchodce, který hledá snadnou práci.“ V duchu se ošklivě uchechtla. Snadné to tedy rozhodně nebude, staříku! Pochválila se za zvládnutí role – nepomyslela si ty starý prdolo!

„Nojo. Chápu. Snad ten měsíc ještě nějak překele.“ Pan Alan mrkl na hodinky. „Budeme otevírat. Je tam fronta?“

Sekretářka zalétla pohledem k monitoru na svém pracovním stole. Na obrazovku se momentálně promítala chodba plná přešlapujících lidí, z nichž někteří se nenápadně přetlačovali lokty a rameny. „A pořádná. Můžeme si vybírat.“

Pan Alan jí nakoukl přes rameno. Ne, že by se mu všichni zájemci zamlouvali, jenže... „Nemůžeme vyřadit všechny bezdomovce,“ řekl. „Ty umyté a střízlivé berem, jasné?“

„Jasně, šéfe.“ Divže nezasalutovala, tak ji pobavil. Brzdi, napomenula sama sebe. Tady nejsi za diblíka, nevypadni z role! „Jdu to protřídit.“ A zmizela za dveřmi do příjímací místnosti.

Tak tohle je Dřímota

Pan Alan se vrátil k oknu, aby si vychutnal poslední chvíli klidu a uklidnil napjaté nervy. Nervy, to je to, co bude

v následujících dnech potřebovat. Chtělo by to tak dvoje náhradní... Nemáte? Nedostatkové zboží? Ani ve specializované prodejně? Dobře, nezbyvá, než si dopřát nějaký uklidňující pohled...

Kancelář ve dvacátém patře měla opravdu krásný výhled na Dřímotu a ostrov odtud opravdu vypadal, jako by podřimoval. Pláže už byly čisté, ale měli byste je vidět před měsícem, myslel si pan Alan, než na ně nastoupili dělníci a sběrné vozy. Škoda, že právě teď, první den náboru, neolizují písek líné vlny; na nepříliš vzdáleném mořském pobřeží je odliv, to znamená převažující vliv Šeptalky. Kruhové jezero bude dnes převážně sladké.

Pan Alan se zahleděl na huňaté lesy kolem pomocného komplexu Dřímoty, v němž se nacházela i téměř prázdná budova s jeho kanceláří. Úžasný klid, široko daleko žádné továrny, jediná silnice. Tři ze zájemců se ho do telefonu zeptali na školu, na obchody se vyptávali skoro všichni. Tvůrci Dřímoty na nic nezapomněli; pomocný komplex obsahoval všechno, nač se jen dalo pomyslet, a co tu nebylo, dalo se pružně doplnit ze stávající kapacity budov. Přívoz s pestrými plochými šífy je tak romantický, i když v současné době se přes jezero plaví jen jeden. Na ostrově se bude pouze a výhradně bydlet.

Zatím se nikdo nezeptal, proč společnost pana Alana nabízí pět let bydlení zdarma každému, kdo na ostrově stráví testovací období třiceti dnů bez přestávky. Zásobování zajištěno, elektřina funguje, přípojka vody a plynu bude otevřena od prvního dne v označených domech – viděli jste na plakátech ty růžové osmipatrové? Tvůrci sídliště na ostrově záměrně nestavěli nad dvanáct pater, aby si obyvatelé nepřipadali jako v nějaké metropoli, odevšad dohlédnete

na zem bez závratí... Kromě indisponovaných jedinců, ale ti se mohou ubytovat v přízemí. Zatím si můžete vybírat, jen si v klidu prohlédněte katalog, máme zachycen i výhled z oken...

Jakási mladá žena se dvakrát přeptala na nájem. Pět let zadarmo? I elektřinu a vodu a teplo? Tady bude zima jistě krutá, jsme dost na severu... Kdepak, ujistil ji pan Alan a byl rád, že vůbec, ani trochu nelže, moře je blízko, pobřeží omývá teplý proud a široká řeka, naše Šeptalka, kterou jsme kanálem svedli do umělého kruhového jezera, přináší také svou porci tepla od jihu. A celých pět let nebudete platit ani za topení. Ta žena četla text na plakátech velice pozorně a nepochybně si stejně pečlivě přečte i smlouvu, ale nenajde v ní nic podezřelého, protože v ní nic podezřelého není. Úplně nevinná smlouva. Než zavěsila, udělala podivnou odmlku a panu Alanovi už už zatrnulo, že se zeptá Proč, ale ona se nakonec přece nezeptala. Nikdo to nebude chtít vědět, tvrdila jeho skvělá slečna sekretářka, a zatím se zdálo, že měla pravdu.

Erika hledá štěstí

Erika vlastně nikdy nebyla typ rebela a nevynikala svobodmílovností; všechny ty nekonvenční věci, které v životě udělala, ji prostě jen tak potkaly.

Docela ráda by se obyčejně měšťácky vdala, jenže ten kluk zmizel (zaručeně mu ta jediná noc nestála za týdny přemlouvání a lichocení, nejsou ti kluci pitomí?) a na potrat bylo pozdě, a stejně by se nejspíš k něčemu tak odpornému neodhodlala. Ráda by si našla slušné zaměstnání, ale nikdy na nic trvalého nekápla, takže pracovala jako poklad-

ní v kině, jako uklízečka, zastupovala prodavače párků, když měl dovolenou, přivydělávala si jako statistka u filmu (občas potřebovali i matku s kočárkem), myla nádobí v restauraci a obsluhovala stroj na sáčkování polévkového koření – br, to byl ale vlezlý smrad! V autobuse si od ní lidé odsedávali, když jela z fabriky domů...

Možná těm lepším zaměstnavatelům vadilo, že bydlela i s Amandou v maringotce, i když byly obě čisté a slušně oblečené, jenže z čeho by platila činži v normálním bytě? Maringotku zdědila po strýci, který jezdil s kolotočem a do závěti napsal, že Erika je z celé jeho nemožné rodiny jediná, kdo to ocení. Netušila, jak na to přišel, vlastně si na něj skoro nepamatovala, zato si někdy myslela, že by ocenila i ten kolotoč, ale ten museli jeho kamarádi prodat, aby bylo na pohřeb. Asi už lidé na kolotoče a houpačky moc nechodí.

Nedávno se v Eričině budoucnosti objevil malý světlý bod; vyhlídka na zaměstnání v jednom hodně levném módním salónu. Po prázdninách měla nastoupit jako pomocnice, což zahrnovalo i úklid, ale s nadějí na postup. Kdysi, než se jí narodila Ama, se skoro vyučila švadlenou – jen skoro, protože se ta holka zvědavá chtěla podívat na svět o měsíc dřív, takže Erika nestihla zkoušky. Budoucí šéfová měla pochopení a zjistila, že existuje možnost nechat se přezkoušet v rámci nějaké rekvalifikace, proto se teď Erika poprvé v životě zaregistrovala na pracovním úřadu, kde na ni kupodivu nekřičeli a byli docela hodní.

A k dovršení všeho si na zastávce autobusu přečetla inzerát na dokonalé bydlení na ostrově. Nezaváhala, zavolala na příslušné telefonní číslo a důkladně se vyptala. Ne, fakt to vypadalo, že v tom není žádná zrada. Sídliště na ostrově, naprosto důvěryhodný projekt, u něhož banka celkem ne-

smyslně vyžaduje jakýsi absurdní test. A z něhož může mít ona, Erika, náramný užitek.

Až cestou se od ostatních lidí, kteří jeli zvlášť vypraveným autobusem (platila Společnost Dřímota), dozvěděla, že reklama na ostrovní bydlení byla i v televizi – v maringotce televizi neměla.

Bylo to všechno trochu divné. Pomocný komplex se skládal z jediného věžáku, kde měla Společnost Dřímota kanceláře, a pár krátkých ulic s obchody – ale s prázdnými výklady. Zahlédla pavilónovou školu s oploceným hřištěm, chodila do podobné, jenže to byla nejstarší škola ve městě, pročpak ji stavěli podle starého vzoru? Bylo tu kino, krytý bazén, ale budovy vesměs zašlé a ponuré. Erice se nechtělo čekat někde ve frontě, takže se oddělila od hloučku mířícího nekompromisně přímo ke hlavnímu věžáku a zahrnula do postranní ulice. Přijedeme o chvílku později, no. Vzápětí se otrásla. Slunce zakryl mrak a obyčejné pusto se změnilo v pusto výhrůžné a zlověstné, chmurné a šeré i za jasného dne.

Amě to ale nevadilo. Lítala mezi prázdnými obchody, prolézala přerostlé keře mezi domy, dokonce objevila stálého obyvatele, staršího pána, který seděl na schodech a vyhříval se jako kočka nebo had, nebyl úplně střízlivý a trásl se mu ruce i brada, ale choval se přívětivě a slušně. Tvrdil o sobě, že je tady správcem, ale rovnou připustil, že ho určitě co nevidět vylejou, protože až se sem začnou fakt stěhovat lidi, bude tu práce nad hlavu a Společnost si najme deset nebo dvacet zdatných mladíků, navleče je do uniforem a rozdělí jim úkoly.

„Dokavad to tu bylo zavřené, stihl jsem v pohodě obchůzku, objet to s kropicím vozem nebo zametačem, jednou

nebo dvakrát za rok odemknout hajzlíky a ubytovny údržbářům, aby všechno zkontrolovali – jo, společnost pana Urbacha dbala, aby to tady bylo pořád v provozuschopném stavu...“ Odmlčel se, asi vzpomínal. „Bylo to fajn zaměstnání. No, nevěřím, že by mě tady nechali, víte, mladá paní, teďko jdou na odbyt jenom mladí. Počítám, že za čas nás staré začnou střílet, aby ušetřili na těchhle těch sociálních výdajích. Houby, všet nás budou! Náboje něco stojí, a provoz se dá použít víckrát.“

Erika na něj vrhla vyčítavý pohled a táhla Amandu pryč. Takové řeči neměla ráda. V podstatě věřila ve všemocný a moudrý stát a nestála o to, aby jí její přesvědčení někdo boural.

Vrátily se o dva obchody zpátky k hlavní budově a vešly dovnitř. Šipky je dovedly k výtahu. Dvacáté patro. Eriku by nenapadlo zmáčkнут jiný knoflík, než jí doporučovala cedule, ale Ama se hbitě postavila na špičky a stiskla ten nejvyšší, na který dosáhla. Desáté. Erika si netrpělivě povzdechla. Ama jí věnovala nevinný pohled. Jen co výtah zastavil a dveře se povinně otevřely, proklouzla matce pod rukou, a ven!

„Amo!“ vyjekla Erika. Bála se vystoupit, co když se výtah zavře a odjede, přivolávání nebude fungovat, vždyť je tady nikdo nenajde, požární schodiště bude určitě zamčené... Opatrně zkusila nohou podlahu. Měkký koberec. Nepříjemný mlaskavý a lepkavý pocit. Cizí, neznámý. Jenomže na tuhle cizí půdu vstoupit musela.

V ponuré, neosvětlené chodbě to slabě páchlo zatuchlinou, nějakou dezinfekcí, která možná původně měla citrónovou vůni, a prachem. Někde za rohem, kde chodba končila, muselo být okno, jinak by tady teď stála v úplné

tmě. Výtah odjel. Erika se podívala na zem. Na koberci viděla dětské stopy, Amandiny stopy, ale proč jsou rudé? Srdce jí ustrašeně bušilo, musela si olíznout rty, aby jí úplně nevyschly, jenže stejně neměla žádné sliny. Jako by Ama krvácela! Věděla, že Ama nekrvácí, ta holka dokázala ječet jako siréna, když upadla a trošinku si narazila kolínko. Ta by snad zbořila barák, kdyby se jí opravdu něco stalo... Ale stejně, krvavé stopy?

Vykročila po stopách. Chodba se dvakrát lomila, část stěn byla prosklená, což by za normálních okolností bylo fajn, ovšem teď se nikde za sklem nesvítilo a v té černi a šedi se odrážela jenom Erika jako světlejší stín. Najednou se jí zezdalo, že vidí za svým odrazem ještě jeden, o něco jasnější, jako by trochu svítil sám od sebe, ale rozmazaný. Lekla se, prudce se ohlédla. Za ní byla další skleněná stěna a v ní zase stín, musel to být její odraz, to rozdvojení je jenom nějaký zrakový klam!

„Amo!“ vykřikla. Odraz se pohnul, zvedl nezřetelnou paži a ukázal na opačnou stranu. Podívala se na svou ruku. Držela ji ve výši ramen. To asi tím leknutím. Spustila ji. Moje vlastní ruka, a já hned vidím duchy! Je to všechno pitomost, jenom hra stínů, přece se nebudu bát! Vtom uslyšela povědomý dusot, jak se k ní Ama blížila z druhé strany, chodba zřejmě vedla kolem jádra s výtahy, kabely a trubkami a vracela se zpátky.

„Musíme k výtahu!“ Erika se snažila, aby se jí netřásl hlas. Ama ji poslušně vzala za ruku. Na okamžik se obě zahleděly do skla a do tmy za ním. Nejasně se v něm odrážely jako světlí duchové. Ale duchové nejsou.

Vzápětí Erika odhalila tajemství rudých stop – červený koberec pokrýl šedivý prach a Aminy a Eričiny tenisky ho

při každém kroku nabraly na podrážku a přenesly jinam. Musel být buď navlhlý, nebo mastný, jejich nohy ho téměř nezvířily.

Výtah přijel, pohostinně se otevřel a Erika se zhluboka nadechla bez pocitu sevření na hrudi.

O něco později opouštěla budovu se svou kopií smlouvy v kapse a spoustou naděje. Správce, o nic střízlivější než dřív, postával před vchodem.

„Řekl vám ten člověk, že se na ostrově už bydlelo?“ oslovil Eriku. Chtěla ho ignorovat, ale Ama se zastavila a vážně mu naslouchala. „Když Dřímotu před dvaceti lety dostavěli, nastěhovala se tam fůra lidí. Dělal jsem u stěhováků, tehdy jsem ještě měl záda v pořádku... Jo, a za pár týdnů odtamtud zdrhali, dočista zdrhali, klidně tam třeba nechali věci a nábytek a tak, málokdo čekal, až na něj budeme mít čas. Do dvou měsíců se to úplně vylidnilo.“

„Proč? Co se tam stalo?“ vyhrkla Erika.

„To nevím,“ řekl. „Povídalo se leccos, ale ne moc dlouho, protože lidi odešli i tady odtud, z komplexu – co by tu dělali, s prázdným sídlištěm, že? Když to koupila tahle nová společnost, pan Urbach prý zmizel. No, možná se prostě odstěhoval nebo umřel. Beztak už jsme ho neviděli, ani nepamatuju. A tyhle uklízečské čtyry, co teď kolik týdnů řadí tam na ostrově, vždycky přijíždí a odjíždí za denního světla. Člověk by řekl, že když se s uvedením do provozu chvátá, můžou uvnitř uklízet, malovat, natírat a co já vím co všechno i s umělým osvětlením, zkrátka na tři směny... Ale to je asi v pořádku, ušetří se za elektriků.“

„Strašíte mě a strašíte mi dítě,“ pravila Erika tvrdě. „Dejte mi pokoj!“

Ustoupil stranou, ačkoli jí vlastně v ničem nepřekážel. „Chtěl jsem vám to jenom říct.“ Pokrčil rameny.

Ama mu podala ruku a řekla: „Ahoj!“ Erika jen zamrkala, protože Ama ještě i teď, v devíti letech a po mnoha měsících terapie, málokdy mluvila před cizími dospělými.

Na Sít' radši nechodte

Richard za sebou zabouchl dveře a hlučně se zřítíl do křesla. Beztak už v něm nezbylo žádné pérování. A potahu nemohlo uškodit vůbec nic. Nechal si vlasy spadnout do očí jako sytě blond oponu, ale nová barva už ho netěšila. Propána, mámě snad fakticky hráblo. Když vidím životní příležitost, tak se jí snad chopím, no ne? A ona na mě vyrukuje s nějakou magií! Jestli to náhodou nepřehnela s počítačovým hramu, když byla malá... Sakra, ale byly tehdy vůbec počítačové hry? Spíš ne. Vybavil si mámin vyděšený výraz a energicky nad tím zavrtěl hlavou.

„Proč by to ta Společnost dělala?“ To byl její první argument. Richard se zašklebil. Tak na to se on nikdy neptal. Třeba potřebujou reklamu, no. Za svůj život se už naučil, že je potřeba být vždycky tam, kde se něco rozdává zadarmo. Ale máma trvala na svém.

„V tom vězí nějaký podraz!“ Tahleta starší generace má ze všeho strach. Všude čujou teroristy, a když ne teroristy, tak aspoň podvody.

Ne, mami, přesvědčoval ji v duchu, já se prostě za tři týdny seberu a odejdu bydlet do toho sídliště na ostrově a pět let nebudu platit nájem, vodu ani elektriku – na pět let si ušetřím právě to, co tebe každé měsíce tak deptá. Žádná kletba, žádné prastaré hřbitovy s pomstychtivými

nebožtíky, nemáš se tolik koukat na horory! Je to prostě experiment, sídliště úplně bokem, mimo města, vymakanej ekologickéj projekt a tak vůbec. Na někom se to přece musí vyzkoušet.

Zavřel oči a představoval si, jak si vede Julinku do nového bytu. Zprovoznili jen osmipatrové domy, nevdají, z osmého patra je slušný výhled, a vůbec, všechno je lepší než tahle zatuchlá papundeklová barabizna, kde se člověk chtěl nechtě podílit na sexuální aktivitě sousedů odvedle jako nějaký zatracený posluchač na rozhlasové hře a z okna se dívá na špinavý betonový dvorek.

Ozvalo se zaklepaní, vešla máma, ještě vyděšenější než před chvílí. „Dívala jsem se na to sídliště na Síti,“ oznámila mu roztrápeně. „Dřímotu postavili už před dvaceti lety!“

„No a?“ nechápal Richard.

„Proč tam nikdo nebydlí? Dvacet let!“

„Co já vím? Třeba se soudili o pozemek. Třeba nerozdali dost úplatků kvůli kolaudaci. Nebo nemohli sehnat převozníka na šif, dodělávali kanceláře na pevnině... Může to mít tisíc příčin!“

Vybavil si ten barák, kde ho přijal představitel společnosti Dřímota, elegantní pán, i když dost staromódní, v obleku a kravatě. To ticho a prázdno. Nikde ani noha, žádný hovor, kroky, otevírání dveří... Jenom jeden výtah v provozu. Nejspíš jen jedna jediná obsazená kancelář ve dvacátém, nejvyšším patře. Ten dům rozhodně nebyl nový. Všechno v něm bylo zašlé, zešedlé, nic se nelesklo. Nové budovy se vždycky lesknou. Ale co, tak je sídliště Dřímota i jeho pomocnému komplexu dvacet let. Bydlet ve dvacet let starém bytě je normální. Nikdo se nestěhuje proto, že mu barák vyšel z módy. Ne, z toho odmítám být nervózní.

Viděl na mámě, že se vzdala. Ještě zamumlala něco o tom, že by si teda měl najít práci, a Richard zvesela odvětil, že jo, samozřejmě, ale až po tom prvním testovacím měsíci.

Návrat tuláka

Dizz se podezíravě rozhlédl po kanceláři. Moc nóbl, pomyslel si. Jenom ty kytky musely stát majlant... Co s kytkami? Jíst se nedají a stejně brzy uvadnou. Ty vázy bych ale bral, to jo. Všude mají samý sklo a ty počítačový serepetičky z posledního katalogu (on to věděl nejlíp, prodal ho na nádraží a po ulicích nejvíc ze všech najatých prodejců, však dostal slušný prachy, ale kam se ztratily, to už fakt netušil – a takhle to u něj chodilo celý život).

A ta sekretářka, zmalovaná blondýna, kráva se silikonovými prsama, jak jezdila tím růžovým nehtem po seznamu, jako by ho nemohla najít... Málem jí poradil, ať se mrkne do kompjútru, jenže mu došlo, že to dělá naschvál, aby mu ukázala, že proti ní je takhle malinkej. Lepší lidi. Srali ho odjakživa, a rok od roku víc.

„Vy pocházíte z Městečka, pane Mago?“ zeptala se nakonec sladce.

„Jo. To vadí? V televizi nic takovýho neříkali!“ Nasadil trochu útočný tón. Takhle mluvil s úřednicemi na sociálce. Ne sprostě, ale každý musí pochopit, že on zná svá práva.

„Ne, ovšemže to nevadí,“ pospíšila si ta blbá blondýna a stiskla bzučák.

Dizz prošel dál, k panu Alanovi, a pak už bylo všechno v pořádku.

„I kdybych si sehnal kočku?“ vyptával se Dizz ještě na odchodu.

„Myslíte zvířátko, nebo přítelkyni?“ přeptal se zdvořile pan Alan, hned ale mávl rukou, jako by tu otázku chtěl smazat. „Cokoli a kohokoli, pane Mago, jenom prosím přihlásit, je to formalita, ale chceme mít přehled. Experiment, chápete?“

Dizz netušil, proč je to experiment, když ty baráky postavili před dvaceti lety, ale kývl, jako že teda chápe. Kapku mu vrtalo hlavou, čím to, že Dřímota zůstala tak dlouho prázdná, asi se majitelé soudili a soudili, až to koupil někdo jinej, jasně, to se stává... Tehdy se mu zbrusu nové sídliště docela líbilo, jenomže Sofinka chtěla do většího města, no a tam se pak všechno posralo, vybodla se na něj, udala ho policajtům, málem šel kvůli ní sedět... A taková to byla plachá holka. Ženským se nedá věřit.

Nicméně z kanceláře vypochoďoval jako vítěz a ve výtahu se vážně zamyslel, jestli by si přece jen neměl nějakou narazit.

U kanceláři - 2

Do místností svítilo zapadající slunce a teple okrová pohovka tím pádem vypadala ještě tepleji, přímo zvala k posezení – a vzhledem ke své šířce nejen k němu. I nápoj v baculatých skleničkách působil už na pohled hřejivě a skutečně rozehříval. Pan Alan a jeho krásná sekretářka si nepřitukli, protože příslušníci vyšších vrstev to nedělají. Přinejmenším oběma se dostalo o vyšší vrstvě této informace. Takže jen pozvedli číše a připili si na úspěch.

„Na první den to šlo dobře,“ promluvil pan Alan pomalu, jako by se bál, že něco zakřikne. „Ty autobusy z Městečka, to byl dobrý nápad.“

Sekretářka se na pohovce zavrtěla, ale udělala to jako dáma. Vlastně bylo škoda, že měla jen jediného diváka. „Vzal jste pár agresivních typů,“ projevila mírnou nespokojenost. „Přímo individua, řekla bych.“

Příkývl. „V souladu s plány společnosti. Vždyť jste mi ty směrnice sama vytiskla a donesla.“

„Ach tak,“ protáhla a nasadila jeden ze svých nevinně zodpovědných výrazů. „Nečtu papíry, když je na nich vaše jméno,“ prohlásila seriózním tónem. Jo, tenhle hlas se jí taky dařil.

Pan Alan se trochu znepokojeně ohlédl, jako by se obával, že za ním někdo stojí a zapisuje si všechno, co uslyší. „Popravdě řečeno zrovna tomuhle tahu moc nerozumím. Případá mi, že to ohrožuje úspěch testu.“

Sekretářka pokrčila rameny. „Že by chtěli opravdu náhodný vzorek populace? Šéfe, to není naše parketa, doufám, že vědí, co dělají. Mně se spíš nelíbí ten Dizz Maga. Musí přece něco vědět, když žil tady za rohem, v Městečku.“

Pan Alan se nuceně zasmál. „Ten jestli něco věděl, dávno to zapomněl. Nedělejte si starosti, prochlastané mozky poznám bezpečně. Na deset kroků.“

„Aby ne, stačí se podívat na naše akcionáře na poradě,“ poznamenala s vážnou tváří, ale zase moc dlouho smích nezadržovala, jen co mu to nepatrně cuklo koutky. Šlo přece o to, že oni dva si dokonale rozumějí, no ne? A teď, když jsme se hezky zasmáli...

Postavila sklenku a přisunula se k němu. Objal ji kolem pasu, položila mu hlavu na rameno, pak natočila tvář, aby

na ni mohl bez námahy umístit první polibek. Reagoval správně, i když dost pomalu.

Chybí nám rozhodnost, odvaha, co? komentovala v duchu jeho přístup. Ach jo. A tohle jsem kdysi dělávala několikrát denně? Ještě štěstí, že jsem v sobě brzy objevila docela jiný, mnohem výhodnější talent.

Chvíli se líbali, a kdyby pan Alan nebyl takový zatracený amatér, poznal by, že se dostal do drápů profesionálce. Ona sama by k tomu nejspíš podotkla Bývalé profesionálce. Potom spojenými silami odstrčili stolec a klesli na pohovku, dost širokou pro dva. Prožíval to, no fakticky.

Zvedla oči k nebi, dovolila si kratičký povzdech, a pak už se úplně vážně pustila do práce.

O týden později

Sekretářka si před zrcadlem kontrolovala mejkap a vlasy, když se ozvalo cinknutí výtahu.

„Ne,“ řekla hlasitě, aby to slyšel i pan Alan vedle. „Končíme. Už je šest, žádné přesčasy.“

„Nemáme plný počet,“ promluvil právě tak hlasitě pan Alan. „Mělas pravdu, lidi z Městečka si pouštěli hubu na špacír. Společnost měla otevřít v komplexu aspoň jednu restauraci, bufet a pár stánků. Přinejmenším by naše zákazníci nezkašali McDonaldi... A nevystrašili by je místní pověřčiví burani.“

„Kolik nám chybí?“ přeptala se.

„Kolik jich v tom výtahu přijelo?“ zavolal a zazubil se. I před skvělou sekretářkou se vznáší vidina prémie... Jen kdyby nám je tak vyplatili ještě před zahájením experimentu!

„Rodinka,“ ošklíbila se, když koukla na monitor. Taťka celkem ujde, pomyslela si a bezděky se otřásla při vzpomínce na bledé, řídké špeky pana Alana. (Propána, tohle má být Urbachův dědic? Starý Urbach, ten měl aspoň šmrnc – to je poznat i na těch pár staříčkových pracovních záběrech a fotkách!) Mamka je povoláním kurva, má to v očích. Plus dva grázlíci kolem deseti dvanácti let.

„Berem,“ řekl pan Alan. Zaklinkal zvonek.

Muž, kterému poměrně vysoká slečna sekretářka sahala k ramenům, mluvil tichým, hlubokým hlasem a skoro zakřiknutě se omlouval. „Musel jsem měnit pneumatiku, zdrželo nás to.“

„Ujel nám autobus,“ vysvětlovala žena, nalíčená téměř impresionisticky, což ale nezakrylo chronickou únavu ani vrásky.

„Tady pan...“

„Baerly,“ řekl muž.

„Pan Baerly nás vzal, že má stejnou cestu.“

„Vy nepatříte k sobě?“ Sekretářce se téměř ulevilo. A tady už ho viděla na seznamu, Baerlyho. Chtěl garsonku.

„Ne, my se to dozvěděli teprve dneska ráno,“ drmolila žena. „Už je všechno obsazené?“ Bylo znát, že by ji to nepřekvapilo. Asi byla zvyklá, že přichází všude pozdě.

„Takže nejste v seznamu?“ zeptala se sekretářka.

Žena zavrtěla hlavou.

„Nestrašte ji,“ ozval se Baerly s plachým úsměvem. „Mluvil jsem v Městečku s lidmi, co se včera odhlásili.“

Upravená blondýna ho probodla pohledem. Nelekl se; tvářil se pořád stejně plaše.

„Kde to vážně?“ Pan Alan stál ve dveřích a mnul si ruce.

„Paní není na seznamu, nevím, jak velký byt chce,“ řekla sekretářka a zakroutila očima.

„Pro tyhle dva mládence? Aspoň tři pokoje, jinak se tam nevejdou,“ mínil pan Alan žertovným tónem. Oba kluci na něj vrhli pohled plný pohrdání, ale jejich matka s nadějí vykročila do druhé kanceláře.

Dveře se zavřely a sekretářka osaměla s Baerlym. Přešel k prosklené stěně a zahleděl se na ostrov.

„Jak mohli předchozí majitelé tohleto nechat ladem?“ pronesl s dramatickým gestem – ale západ slunce nad Dřímotou si ho docela zasloužil.

„Soudní tahanice, spory o finance...“ Pokrčila rameny. „Běžné záležitosti, které jim přerostly přes hlavu. Občas se to stává.“

„Jistě, ale dvacet let?“

„Extrémní případ. Podívejte, ty čtyři domy jsou v pořádku, nechali jsme je zkontrolovat, proběhla nová kolaudace.“

„Jistě.“ Věnoval jí další ze sbírky plachých úsměvů. „Jak široká je ta řeka?“

„Vlastně to není tak docela řeka,“ spustila s úlevou, „část koryta – nebo bych možná měla říct jezera – je umělá. Dřímota byl původně poloostrov, ale když pozemek koupil pan Urbach, připadalo mu, že ostrov by vypadal zajímavě. Přitažlivě. Hodně lidí touží po klidu... Dal prohloubit původní koryto Šeptalky a vybagrovat na druhé straně další.“ Vzpomněla si na jeho otázku. „V nejužším místě má šířku asi tři kilometry. Ale asi byste z ostrova sem na břeh nedoplaval. Moře je blízko a zasahují sem přílivy, samozřejmě i odlivy, ve vodě se dělají víry a tak. Je to nebezpečné i pro zdatného plavce.“

„To věřím,“ kývl. „Kolik máte těch šífů?“

„Zatím je v provozu jeden, ale než skončí experiment, upravíme další čtyři. Pak se uvidí.“

Upřel na ni oči, temné jako lesy kolem jezera, s utajenou zelenou jiskrou kdesi hodně hluboko – asi jako jehličí pod sněhem. Skoro by se pod tím pohledem přiznala, ale včas si řekla, že nemá k čemu. Nelhala. Prakticky vůbec mu nelhala.

Začátek

Slunce svítlo naplno a sídliště Dřímota se koupalo ve světle. Ženy proudící na přívozní šíf sice zdaleka nepatřily do kategorie filmových hvězd a modelek, které si Charak lepil na skříňky ve svých četných zaměstnáních a na vnitřní strany kabiny, pokud zrovna něco řídil (a řídit uměl prakticky cokoli), ale ten jas jim přidával na přitažlivosti. Stejně je to všechno jen pitomá, chudá verbež, myslel si Charak nevraživě, zatímco jeho tmavý, pohledný obličej se usmíval a usmíval.

Musel dělat kapitána, za to ho platili. Nebýt zrovna dočista na suchu, nevzal by to. Poslední dobou si vybíral práci tam, kde se mohl motat kolem bohatých ženských. Kde jsou prachaté ženské, najde se i snadný výdělek, a jednou si třeba nějaká nadřžená vdova bude chtít pořídit chlapa natrvalo. Jednou to přece musí vyjít, a když bude hodná, možná ji ani nezabiju. Ne hned. Nebo se spokojím s půlkou majetku po rozvodu...

Ze snění ho vytrhl stín, který na něj dopadl a zakryl mu slunce. Výhled na břeh mu zase zakryla postava, ale taková postava, že ani nelitoval. Nestydaté bílé ženské, pomyslel si provinile, ty jejich šaty čím dál víc připomínají plavky

nebo prádlo, a pak se rozčilují, když se na ně chlap podívá. Ovšem tahle žena se nerozčilovala. Vlasy měla blond s nenápadnými měděnými pruhy, opálená byla pěkně do zlatova, ne připečená jako buchta, předváděla široký úsměv, výstřih a vůbec, a žádné silikon, to se totiž pozná.

Původně se chtěl zeptat, co pro ni může udělat, ale pak mu něco v hlavě přeskočilo a vyhrkl: „Co tady do háje dělá krasavice jako vy?“

Její rty vytvořily ještě širší úsměv. „I krasavice chtějí bydlet, kapitáne. Uchytit se u modelingu není lehké a kariéra manželky mě zatím neláká... Máte tady někde bar?“

Nesnáším ženské, které nasávají už od rána, myslel si, ale odlepil se od zábradlí, vrhl letmý pohled na páky jednoduchého řízení ve své otevřené kabině, usoudil, že mu je nikdo neukradne, a vykročil. „Ukážu vám to.“

Horst a Sven poslušně položili své batohy, kam jim matka ukázala, ale nečekali, až se objeví na můstku s druhou várkou kufrů, a vypravili se na průzkum. Oba věděli, že tahle loď je jenom vyřazený šíf, jakými se vozívalo uhlí, natřený veselými barvami, ale přece jen to byla loď, která se plaví skoro po moři. Když je zrovna příliv, proudí do kruhového jezera mořská voda, takže je to vlastně moře. Něco jako záliv, mínil Sven. Žádný z bratrů nepoužil výraz „přívov“. Znělo to hrozně suchozemsky, nudně a všedně.

Po pravdě řečeno, poslední dobou jejich život nebyl právě nudný. Co je vyhodili z baráku kvůli nezaplacenému nájomu, potloukali se po ubytovnách charity, spali pod stanem, v polorozpadlé chatě matčina přítele, dokonce na nádraží. Líbilo se jim to. Líbilo se jim i žebrání, byla to sranda, museli se vždycky trochu ušpinit a tvářit se podvyživeně – na

to jim matka pořídila plandavé košile a kalhoty na kšandy. Jenomže máma z toho byla na nervy a vykládala pořád dokola o degradaci a tak.

Sven tvrdil, že ji chápe, Sven měl docela načteno, školu vřdycky hrozně žral a pamatoval si spoustu slov a taky uměl citovat z Bible, což se někdy hodilo... A byl na ženské. Horst někdy nad bráchou vrtěl hlavou. Je fakt, že ho párkrát přistihl v ubytovně s holkama, co si tím vydělávaly – ty pod dvanáct měly vyšší taxy, to jim důkladně vysvětlil pasák Erne, který se o ně dost zajímal a chtěl je naverbovat, jenže máma jim to překazila.

„Jsou tady pěkný holky,“ ozval se Sven.

Vyhlíželi ze skladovacího prostoru, totiž z jeho zbytku hned za přídí (pokud takový šif vůbec má pořádnou příď), větší část byla upravena pro cestující, s lavicemi a tak. Okénkem viděli dospělým lidem nohy, dětem o něco víc. Horst by nikdy neoznačil holku za pěknou jenom podle nohou, k tomu potřeboval vidět její obličej. Libily se mu modré oči, jako měl sám. Sven říkal, že na očích nesejde. Existují kontaktní čočky, i barevné, a oční stíny a tak vůbec.

Vylezl ven, bráchu nechal dole, ať si užije nohou a kolen. Sedl si do kouta na laťkovou podlážku a díval se na jezero, na trs barevných domů na ostrově, trávnický a keře a mladé i starší stromy za zářivě žlutými plážemi. Bylo to jako v nějakém reklamním prospektu na dovolenou, jen tu chyběly prsaté modelky v těch plavkách s holým zadkem. Totiž, Horstovi ani nechyběly. Docela se mu líbila ta blondátá holka v červených šatech. Mohlo jí být tak osm, devět, ale vypadala, jako že si ještě hraje s panenkami. Nevadí, jedenáctiletý mladík jí může ukázat, co je skutečný život.

Podívala se na něj. Neusmála se, ale to taky nevadilo,

protože měla i tak hodně velkou pusou. Líbací, řekl by Sven. Pak ji zavolala její máma, která vypadala trochu jako víla, s tou pavučinovou sukní až na zem, co se zachvěje a rozevlaje v sebeslabším vánku... Ama, co je to za jméno? Zrovna v té chvíli začala někde na palubě ječet i jeho máma, co nevidět ta ženská udělá děsnou ostudu, jasně, Sven už se řítí, tak honem!

Po lávce přecházela parta blaženě přioopilých mužů, kteří jako by měli na čelech nálepku 'dlouhodobě nezaměstnaný', jejich šaty byly cítit zapranou špínou nebo lacinou dezinfekcí. Záchodový smrad, ohrnula nos Erika, ale dávala si zatracený pozor, aby to udělala jenom v duchu. Rychle ustoupila do stínu a doufala, že si jí nevšimnou. Naštěstí se zrovna objevila ta blondýna, oblečená jako na koupaliště, a okamžitě upoutala pozornost všech přítomných mužů.

Nesla si z malého baru koktejl, na jaký by Erika jakživa nenašetřila, za ní se šinul ten snědý kapitán a vrhal na všechny strany kohoutí pohledy. Seš vedle, vzdej to, radila mu Erika na dálku. Takováhle nepotřebuje gígola jako ty, ta si tím může klidně vydělávat – a možná to i dělá. Podle Eričiných představ se prakticky všechny krasavice živily sexem, ale ne tím obyčejným, ba ne, to musí být nějaká luxusní varianta, něco příšerně zvrhlého, něco úžasného, na co je hřích už jenom pomyslet.

Na lávce se objevil manželský pár s těžkými, objemnými kufry. Tihle lidé už byli starší, určitě přes padesát (však taky pod tou zátěží pěkně funěli). Chcete mít do smrti vystaráno, co? Erika tu ošklivou myšlenku hned zahнала a pokorně si připustila, že sama není o nic lepší, že by si tady ráda našla manžela a otce pro Amandu a že ji prostě šťve, jak s kaž-

dým dalším neperspektivním přichozím její naděje klesají. Muži bez partnerek jí připadali zanedbaní, zdivočelí nebo přinejmenším nepříjemní, většinou divně páchli a nejspíš se jim odporně potily ruce. Malí, s břichem, plešatí, špatně oblečení nebo už od pohledu hrubiáni, jako třeba tenhle...

Po lávce přešel vysoký, ramenatý muž v kostkované košili a džínsech s koženými záplatami. Rozhlédl se po téměř zaplněné lodi, rázně vykročil a složil svou krosnu vedle Eričiných zavazadel. Na bradě měl strniště a byl cítit kouřem, ale ne z cigaret, spíš z ohně ze dřeva, z táboráku. Jasnej manuál. Existují vůbec ještě uhlíři? Jestli ano, tak tenhle chlap je uhlíř. No, možná dřevorubec. Tak.

Muž je pozdravil kývnutím a řekl: „To se nás tu sešlo, co?“

Ama se zasmála, jako by to bylo k smíchu. Erika se nenápadně odvrátila. S tímhle sousedem se tedy rozhodně nechtěla seznámit blíž. Na opačné straně měla vedle sebe mladý párek, hubeného obarveného mladíka s nezbytnou náušnicí v nose a ještě o něco hubenější dívku o půl hlavy vyšší než on. Byla hrozně nervózní.

„Jenom klid, Juli,“ šeptal jí mladík. „Tvoje máma by si mohla podat ruku s tou mojím! Všude vidí zlá znamení a kletby. No umíš si představit prokletý dům natřený na růžovo?“

Juli to zřejmě moc neutěšilo, zato Erika se musela zasmát. Růžový prokletý dům, no vážně, prima nápad! Mladík si všiml, že ji jeho výrok pobavil, otočil se k ní a podával jí ruku. Trochu nevychovaný, ale milý kluk.

„Já jsem Richard,“ představil se.

„Erika.“ Potřásla mu hubenou rukou. Ani se moc nepotil. No nic, stejně je moc mladý, a navíc zadaný.

Na zádi se strhl menší povyk, někdo tam zřejmě telefonoval a nechtěl se vzdát mobilu, ačkoli zákaz po dobu experimentu byl ve smlouvě jasně, výslovně uveden. Kapitán a muž z posádky, nebo možná zaměstnanec Společnosti, to s ním zkusili po dobrém, pak došlo na šfouchance a tahání, nakonec se objevil barman s postavou vysloužilého koulaře a přitlačil neposlušného cestujícího do kouta, aby mu ti dva mohli telefon sebrat. Mladá žena, která opodál celou dobu spokojeně švitořila do svého mobilu, hovor vzápětí ukončila a telefon kapitánovi spořádaně podala.

„Závisláci,“ zamumlal chlap v džínsech. Erika s ním chtě nechtě souhlasila – sama si mobil nikdy nepořídila. Neměla na celém světě nikoho kromě dcery, a tu brala všude s sebou. Život se dost zjednodušuje, když je rodina pořád spolu.

Na loď nastoupil pan Alan, všem zamával, kývl na snědého kapitána (spíš převozníka, a navíc v civilu gígola, ušklíbla se krasavice Tanya, která se mimochodem vůbec neživila sexem, a usrkla koktejlu, který taky nebyl nic moc), odrazili od břehu. Motor pod přídí nejdřív zavyl, potom přešel do plynulého vrčení a pan Alan mohl pronést krátký projev. Praktické věci, žádné kecy, to oceňovala. Vlastně by se tomu dalo docela uvěřit. Pocítila bodnutí lítosti. Škoda, že na tom všem něco zatraceně nesedí. Sakra, copak mi nemohli říct, o co tu vlastně jde? Mám všechno objevovat za pochodu?

Pan Alan se usmíval a chrlil informace.

Zásobování denně, šif přijíždí v devět ráno a odjíždí ve tři odpoledne. Své byty najdete podle plánu, kdyby se vám líbil jiný, nevadí, pokud není obsazen, ale voda teče jen v těch růžových domech, v ostatních naši lidé ještě nezapojili ani elektřinu ani plyn, není tam nábytek, takže v tom

případě by vás čekaly plní podmínky. Většinou jedete nalehko, ovšem v přízemí jsou společenské místnosti s televizí, videem, umístili jsme tam slušné přehrávače a výběr cédéček, tady (ukázal na zvětšeném plánu) je posilovna, vedle pingpong, tady kuželky, biliár. Sauna ještě není v provozu, ale v létě tu máme docela pěkné koupání, jen se nepouštějte daleko od břehu, v jezeře je trvale silné proudění a dělají se tam víry. Málem bych zapomněl na knihovnu, ta se nachází v tomto domě v přízemí...

„Žádný zaměstnanec společnosti nezůstává na ostrově přes noc,“ zamumlala Tanya rebelsky, i když zase natolik potichu, aby ji Alan neslyšel, ale nedočkala se žádného ohlasu, ačkoli na ni pár mužů dost intenzivně civělo. Chlapi, pomyslela si pohrdavě, mozek jim jede na hormony.

Pan Alan vysvětloval, že lodí s obyvateli přijede ještě několik, tak se laskavě zatím držte bytů, které jste si předem vybrali, stěhovat po libosti se můžete až večer.

Kdosi se zeptal na udržování pořádku, policii nebo nějaké strážce, a pan Alan vykouznil překvapený výraz a pravil, že nevidí důvod, proč by všechno nemělo proběhnout v klidu, vždyť tu prakticky není co ukrást, a kdyby si někdo třeba přivlastnil televizor nebo přehrávače, stačí říct ráno tady kapitánu Charakovi a on zařídí, aby ihned dodali další.

Kapitán Charak se prkenně uklonil. Očividně z tohoto úkolu neměl radost. Tazatel se dál neptal, ale Eriku napadlo, že je tedy nikdo neochrání před násilím. Ona a Amanda patřily k těm slabým a ohroženým. Co když na ostrově dojde ke znásilnění nebo vraždě? Bylo o tom něco ve smlouvě nebo v pravidlech a předpisech, které jim rozdali? Nevzpomínala si. Zato tam byla pasáž o dočasném utajení během experimentu. Zakáže snad Společnost policii vstup, pokud dojde